

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 153/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Sitárom, Zvonárska 8, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoE 362/2015 z 3. novembra 2016 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 17 Er 452/2005 z 25. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 CoE 362/2015 z 3. novembra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 Er 452/2005 z 25. júna 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je povinným v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 17 Er 452/2005.

Sťažovateľ namieta, že bolo porušené jeho

„1. Právo na súdnu a inú ochranu

2. Samovôľa súdov v rozhodovaní

3. Právo na súdne konanie bez zbytočných prieťahov

4. Právo na dôstojné súdne konanie

5. Právo na spravodlivý súdny proces

6. Právo na rovnosť pred súdom“, pričom za porušiteľa svojich práv označuje krajský súd.

Porušenie svojho „*práva na súdnu a inú ochranu*“ odôvodňuje len odvolaním sa na relevantnú právnu úpravu a judikatúru ústavného súdu.

Porušenie svojho „*práva na súdne konanie bez zbytočných prieťahov*“ odôvodňuje jednak tým, že nemohol uplatniť ním navrhované dôkazy a v tejto súvislosti „*bránením práva*“, „*samovôľou*“ sudcov v rozhodovaní, a jednak uvedením priebehu napadnutého konania, ktorý sumarizuje takto:

„Návrh na zastavenie exekúcie som podal dňa 17. 01. 2012

Vyšší súdny úradník vydal uznesenie dňa 14. 03. 2013

Odvolyanie som podal dňa 27. 03. 2013

Sudca Okresného súdu Košice I rozhodol 25. 06. 2015

Odvolyanie som podal dňa 27. 07. 2015

Krajský súd v Košiciach rozhodol dňa 03. 11. 2016.“

Porušenie svojho „práva na dôstojné súdne konanie“ odôvodňuje sťažovateľ tým, že „Okresný súd Košice I a ani Krajský súd v Košiciach sa nezaoberali mojim odvolaním a odvolacím dôvodom s vážnosťou,

Okresný súd Košice I, namiesto toho, aby sa zaoberal meritom veci a dôvodnosťou môjho odvolania voči uzneseniu, vo svojom uznesení ohovára mňa, moju manželku, zaoberá sa mojou manželkou, ktorá nie je účastníkom tohto konania.

Na moje odvolanie Krajský súd v Košiciach, pod č. 4, chabo zareagoval a vo všetkých ostatných bodoch svojho uznesenia dal za pravdu vyššiemu súdному úradníkovi a sudcovi Okresného súdu Košice I, ktorí nesplnili svoju zákonnú povinnosť a nevyzvali súdneho exekútora o doloženie exekútorského spisu a správu o majetkových pomeroch povinného, ale súdy rozhodovali bez akýchkoľvek dôkazov, najmä bez exekútorského spisu a správy o majetkových pomeroch povinného...

Krajský súd v Košiciach potvrdil nezákonné uznesenie Okresného súdu Košice I. Vo svojom uznesení potvrdil samovoľu Okresného súdu Košice I a s ňou sa stotožnil, ako s vecne právne správnu. Stotožnil sa s tým, že prvostupňové súdy môžu vo veci rozhodovať bez žiadneho dôkazu aj napriek tomu, že som súdy vyžiadal, aby vyzvali súdneho exekútora o doloženie exekútorského spisu a správy o majetkových pomeroch povinného. Prvostupňové súdy túto svoju povinnosť nesplnili a Krajský súd v Košiciach sa s takýmto nesprávnym postupom súdu stotožnil ako s vecne správnym...“.

Porušenie „práva na spravodlivý súdny proces“ odôvodňuje tým, že poukazuje na „chabé“ uznesenie vyššieho súdneho úradníka zo 14. marca 2013, ktoré v ňom „nevyvoláva pocit, aby som mal dôverovať v spravodlivosť v súdnych rozhodnutiach“, vyslovuje nespokojnosť s rozhodnutím okresného súdu o odvolaní proti tomuto rozhodnutiu a tvrdí, že „exekučný súd sa snaží sťažovateľa a jeho rodinu zdiskreditovať, znevážiť... a znížiť dôstojnosť pred súdom“.

Porušenie práva „na rovnosť pred súdom“ odôvodňuje sťažovateľ tým, že krajský súd „jednoznačne nedbal nad rovnosťou pred súdom a odvolací súd sa nebráni tomu, aby

uvádzal aj nepravdivé skutočnosti“ . Poukazuje na niektoré závery krajského súdu, s ktorými nesúhlasí, ako napr. „Ak teda súdny exekútor v priebehu exekučného konania dospeje k záveru, že majetok povinného nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie, môže na súd podať podnet na zastavenie exekúcie a súd sa ním musí zaoberať.“ Podľa tejto vety Krajského súdu v Košiciach sa mojim návrhom nemusel zaoberať a ani sa nezaoberal... Touto vetou mi Krajský súd v Košiciach porušil moje základné ľudské práva, právo na rovnosť pred súdom.», alebo poukazuje podľa neho na „klamlivú a nepravdivú vetu“, keď uvádza: «„... keďže nemajetnosť povinného nebola v čase rozhodovania súdu I. stupňa preukázaná a povinný neuviedol ani žiaden iný z dôvodov na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1, 2 Exekučného poriadku.“

Dôkazom toho, že odvolací súd uvádza nepravdivé skutočnosti je aj odvolanie, v ktorom som náležite žiadala o doloženie exekútorského spisu a správu o majetkových pomeroch povinného, čo súdy evidentne zámerne prehliadli.

Uvedená pohľadávka je už 6 rokov po premlčacej lehote na vymáhanie. Ani Okresný súd Košice I a ani Krajský súd v Košiciach exekúciu nezastavil podľa § 58 ods. 1 môže súd exekúciu zastaviť na návrh, alebo bez návrhu EP.»

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné práva [redacted] vlastniť majetok podľa článku 20 ods. 1, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, uznesením Krajského súdu v Košiciach, č. k. 16 CoE/362/2015-46 z 3. novembra 2016, v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 17 Er/452/2005-35 zo dňa 25. júna 2015 porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 16 CoE/362/2015-46 z 3. novembra 2016 sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

[redacted] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia advokátom, ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť, na účet právneho zástupcu a finančné zadosťučinenie za porušenie základných ľudských práv vo výške 5300 € (päťtisícristo euro), do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Z obsahu sťažnosti síce vyplýva, že sťažovateľ nad rámec petitu sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré však v zásade okrem načrtnutého priebehu postupu okresného súdu nijako neodôvodňuje. Vzhľadom na uvedené a vzhľadom na kvalifikované zastúpenie sťažovateľa pred ústavným súdom ústavný súd posudzoval sťažnosť sťažovateľa len v rozsahu navrhovaného petitu.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je totižto povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach, aké vyplývajú zo sťažnosti, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje

nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nepripojil k sťažnosti napadnuté rozhodnutia, ktoré majú byť predmetom posúdenia v konaní o tejto sťažnosti.

Uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti bol dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval, primerane aplikujúc § 160 ods. 3 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2017